

– Azt hiszem, ezzel be is fejeztük.
A lány megrándította a vállát, és valami olyan pimaszsággal.
– Azért hadd mondjak el egy mesét.
– Mesét? Miféle mesét?
– Majd meg tetszik hallani.
– Talán te írtad?
– Még az is lehet. – Majd olyan kislányos hangon. – Ki van a dunsztosüvegben? Egy fáradt szörnyeteg? Már kimászni sincs ereje, és egyáltalán...
– Hát itt szépen abbaahagyod. Nem érdekel a szörnyeteged.
– A Bandi biztosan meghallgatná.
– Ő már nem hallgat meg semmit.
Elnémult.
Nesztelenül kinyílt az ajtó.
Bandi nem jött be. Éppen csak beszólt.
– A halálesetem... azt kell pontosítanom.

Kányádi Sándor

NÉGY RIADT SOROCSKA

növekvőben a vérszomj
növekedőben az ódaigény
mi lesz veled szegény
szegénylegény

VÁRATLAN SÁRGA

*Márkos András UNERWARTETES GELB
című képe alá
elegyes rímekkel gépi betűkkel
tizennégy sor legfőbb tizenkét cicero*

váratlan megjelent a
váratlan sárga
s belesárgult a menta
és véregyvelegü
váratlanságba

elhernyóztak a feketék
s összegubancolódtak
hanyatt esett egy T betű
feketénél is feketébb
lett mikor lezsíróztak
vállamon eddig egyezer
évet cipeltem görbeteg
s lettem váratlan négyezer
esztendősnél is öregebb

Kolozsvár, 1993. június 23.

TOJÁSHÉJ-FÖLIRAT

kezdem szégyellni a nevem
mert mint a halál kitakar
még elsuttogni sem merem
mennyire ősi és magyar

még fenekükön a kakukk-
tojáshéj de már turulok
magyar uraim én maguk
között lenni már nem tudok